

FOND OHROŽENÝCH DĚTÍ

„Děti mohou jen žít,
dospělí musí zápasit.“

(Tolstoj)

Z KLOKANÍ KAPSY 1/2019

ZPRAVODAJ FONDU OHROŽENÝCH DĚTÍ

Fond ohrožených dětí je nevládní nezisková organizace. Byl založen v roce 1990 na pomoc týraným, zanedbávaným, zneužívaným, opuštěným nebo jinak sociálně ohroženým dětem.

Od roku 2000 realizuje FOD projekt Klokánek, což je zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, kde je o děti postaráno na principech rodinné péče po dobu, dokud se nemohou vrátit zpět do své rodiny, nebo dokud pro ně není nalezena trvalá náhradní péče (osvojení, pěstounská péče, svěření do výchovy osoby blízké).

Za 18 let projektu pomohly Klokánky 8 259 dětem, z toho 1 784 bylo mladších tří let. V květnu 2019 je v provozu 15 zařízení Klokánek s 322 místy. Téměř 70 % dětí je v Klokánku maximálně 6 měsíců.

V loňském roce jsme zajistili potřebnou péči pro 983 dětí, tj. o 59 dětí více, než v roce předchozím. **Z toho nově přijato bylo 736 dětí, z nichž 158 bylo mladších tří let**, věk nově přijatých dětí byl v **67 % od narození do 10 let**.

Tato procenta (o 4 % více jak v roce 2017) potvrzují nový trend, jelikož v minulosti jsme měli v Klokánkách spíše děti starší 10 let. Nemění se ovšem důvod přijetí dítěte do našich zařízení. V tomto je statistika již několik let obdobná, a to, že zhruba v 60 % případů se k nám dostávají děti z bytových a finančních důvodů. Ve většině těchto případů je tento důvod však primární. V rámci šetření v rodině se později objeví další sekundární důvody, jako je týrání dítěte, zanedbání povinné školní docházky a podobně. V posledních letech také bohužel roste počet sexuálně zneužívaných dětí.

Na webových stránkách www.fod.cz naleznete veškeré další informace o naší organizaci a její činnosti, včetně ekonomických údajů hospodaření, Výroční zprávy FOD a Výroku Auditora za rok 2018.

V březnu 2019 proběhlo členské shromáždění Fondu ohrožených dětí, na kterém byli zvoleni členové statutárního orgánu a kontrolní komise FOD pro další tříleté volební období. Do funkce předsedkyně FOD byla zvolena paní Hanka Kupková.

Prázdninový pobyt pomáhá dětem zapomenout na to špatné

Hanka Kupková, předsedkyně FOD

Na velikonoční prázdniny jsme vyrazili ke skvělému manželskému páru, jenž nás pozval k sobě do apartmánů, které pronajímá. Rádi jsme toto pozvání přijali. Byli tam s námi i naši přátelé a dobrovolníci, kteří pomohli zajistit program pro naše děti z Klokánku.

Před odjezdem byly děti plné obav, co se bude dít. Některé totiž nikdy s rodiči na žádných prázdninách nebyly. Ovšem při příjezdu byly všechny děti nadšené. Ubytování uprostřed nádherné přírody, překrásný program, který naplnil jejich dny zábavou. **Postupně jsme všichni viděli, jak se děti mění k lepšímu. Lépe komunikují a po svém návratu do Klokánku již nehovořily o svých trápeních, ale všem líčily své nové úžasné zážitky.**

Tyto vytlačily staré a smutné vzpomínky na dny před příchodem do Klokánku. Nikdo by nevěřil, že usměvavá šestnáctiletá dívka ještě před pár týdny vlastně neměla žádný domov, její rodina ji zavrhl a ona se stala dítětem ulice. Přišly zkušenosti s prostitutkami a drogami. Při přijetí do Klokánku byla „čistá“, ovšem velmi zmatená. Bála se, že se na správné cestě dlouho neudrží. Měla pocit, že ji každý ze všeho obviňuje a nikdo jí nedá šanci. S nikým příliš nemluvila, neprojevovala se, byla uzavřená. Co by s ní asi bylo, kdyby jí Klokánek nedal šanci na nový život? Po návratu z pobytu to je usměvavá komunikativní dívka. Všichni jí moc držíme palce, má se kam obrátit pro radu, pro pomoc, ale i pro objetí a vyslechnutí. To děti hodně potřebují. Dívka na pobytu našla

i svou první velkou lásku – sedmnáctiletého chlapce, který ji rozumí. Konečně se oba usmívají.

Dalším účastníkem pobytu byla dvanáctiletá úžasná dívka, která také neměla svůj dosavadní život lehký. Suplovala roli matky a starala se o své čtyři mladší sourozence. Díky tomu nechodila do školy a neprožívala žádné dětství. Matka s otcem neustále popíjeli a toulali se bůhví kde. Ona sama dokázala zaopatřit celou rodinu. Samozřejmě se k tomu přidaly i krádeže, protože co měla dát dětem jíst a kde na to vzít? V Klokánku děti dostaly novou šanci na život a dívka na své dětství, které si na pobytu začala konečně plně užívat. Na prázdniny s námi jeli také dva sourozenci, kteří byli obětí týrání. Malá holčička měla popáleniny od cigaret, její o něco málo starší sestra ji po vzoru své matky neustále šikanovala. Při přijetí jsme museli holčičky z tohoto důvodu oddělit a dát každou na jiný byt. Tety pracovaly na tom, aby k sobě

dívky opět našly svou cestu. Povedlo se a věřte, že společný prázdninový pobyt tomu také hodně pomohl. Nyní se obě dívky chystají ke svým příbuzným, kteří jim poskytnou nový domov.

Na úžasný pobyt dodnes se svými klokaními tetami a strýcem vzpomíná celkem 14 dětí. Byla tam opravdu téměř neskutečně krásná atmosféra a pro všechny to bylo velmi přínosných 5 dnů. Je radost vidět jejich rozzářená očka a poslouchat, jak bylo skvělé stavět domečky v lese, zkusit hrát minigolf, chodit v korunách stromů, učit se tancovat, brodit se přes potok a mnoho jiných věcí. Předhánějí se, co kdo zažil, jak to přesně bylo, a v té chvíli ani jeden z nich nemyslí na to, co bylo před příchodem do Klokánku. **Přestávají je bolet dušičky, popáleniny od cigaret, následky šikany, týrání a nelásky. Děkujeme, že našim stávajícím dětem a také těm, které do Klokánku teprve přijdou, pomůžete toto znovu zažít.**

Helenka

Iva Prudičová, ředitelka Klokánku Litoměřice

Letní obloha bez jediného mráčku dávala naději na další hezký den všem dětem těšícím se na koupání, catchání a dovádění v průzračně čistém jezeře. Ničím nerušené ticho mělo být brzy nahrazeno jásavými výkřiky, žvatláním batolat, voláním tet i údery míčů a badmintonových raket. Všichni ještě spali, jen drobná plavovlasá dívka seděla mlčky a nehybně ve vysoké trávě na břehu jezera. Zaujatě pozorovala vodní hladinu. Odráželo se v ní vycházející slunce a ptáci, kteří se občas vznesli do vzduchu, aby potom pokojně odlétli do svých hnízdišť v rákosu. **Dívka byla na svůj věk malá a útlá.** Jejich čerstvých dvanáct by jí nehádal nikdo. Ani

její matka ne. Datum narození své dcery dávno zapomněla a vlastně ani netoužila ho zjišťovat. Proč taky? Aby musela kupovat nějaký dárek? To Helenka si datum svého narození pamatovala docela přesně. Její babička, milovaná babička, jí vždycky něco pěkného dala. Nic velkého ani drahého, neměla na to peníze. Ale na vnučiny narozeniny nikdy nezapomněla. Jednou měla pro Helenku největší překvapení, jaké kdy holčička zažila. Dostala od babičky koťátko! Bylo celé černé, jen přední tlapy mělo bílé, jakoby si opatřilo podkolenky. Byla to holčička, kočičí princezna.

„Helenko, musíš ale mít koťátko schované, víš, že by se táta zlobil!“ nabádala ji babička a Helenka usilovně kývala, že rozumí. Od první chvíle milovala svoji Micinku z celého srdce. Schova-

la ji do staré krabice pod postel. Tam musela být pokaždé, když **táta přišel z hospody a hulákal, aby mu přinesla pivo. Hned! Okamžitě! Nesměla se zpozdit, jinak dostala řemenem a to moc bolelo.** Snažila se nebrečet, protože to tátu rozčílilo ještě víc. Ale někdy to nevydržela a vykřikla bolestí. **To se pak na ni rozzlobila i máma. Chtěla mít klid. Bolela ji hlava, a proto si asi píchala ty injekce.** Nejdřív do ruky a potom i do nohy, mezi prsty. Muselo ji to moc bolet, ale vždycky potom usnula na několik hodin. Ten čas měla Helenka nejraději. Čas, kdy byl táta v hospodě a máma spala. Mohla vzít svou Micinku a jít na návštěvu k babičce. Bydlela hned vedle, ale svého syna, Helenčina otce, se bála snad víc, než Helenka. Dávala mu důchod. Musela. Zbylo jí vždycky jen na chleba a občas krabici mléka. Ztvrdlý chléb si vždycky do toho mléka nadrobila a čekala, až změkne. Helenka ji ráda pozorovala, jak si na téhle dost nechutně vyhlížející kaši pochutnává. Jenže potom babička umřela. Z ničeho nic. Ve spánku.

„Stará natáhla bačkory!“ oznámil otec Helence i jejím dvěma bratrům, a odešel do hospody. Prý zapít bábrli! Helenka nevěděla v první chvíli, co tahle zpráva znamená. „Už babičku neuvidím? Už tady nebude? Nebo je jen nemocná a vrátí se?“ ptala se mámy, ale ta ji odbyla. „Jsi snad úplně blbá? Ta čarodějnice je mrtvá!“

Čemu na tom ve svém věku nerozumíš?" Helence se tenkrát slabostí podlomila kolena. Jak jen jí to mohla babička udělat? Jak ji mohla jen tak, bez rozloučení, opustit? Jak mohla? Copak nevěděla, jak moc ji má její vnučka ráda? Až pozdě večer, když už všichni spali, si Helenka troufla plakat. Plakala tiše a dlouho. Jakoby se všechna bolest změnila v nekonečný proud řeky. Řeky, která z jejích očí tekla na staré potřhané tričko a potom i na chatrnou peřinu. Helenka plakala a nemohla pláč zastavit. Celou ji přemohl. Ovládnul! „Nebul, Heleno. Máš přece Micku!“ zašeptal jeden z bratrů znechuceně. Snažil se usnout, ale kvůli sestřině pláči se mu to nedařilo. To druhý z bratrů, Pavel, spal jako mimino. No vlastně, on byl mimino a kromě jídla ho nic nezajímalo. Když dostal hlad, rozkřičel se jako siréna. Helenka mu vždycky dala trochu mléka, co měla připravené pro kočičku. Aby nerozčílil rodiče. Ti si ho ale moc nevšíмали. K čemu by měli tak velkou dceru. Ať se stará, je přece už skoro dospělá!

Helenka se znovu pozorně zadívala na vodní hladinu. Zavlnila se. Dívka měla pocit, že zahlédla rybu. Velkou rybu. Plula rychle. Jakoby si hlídala svůj domov. Jakoby chránila ostatní ryby i živočichy před nepřítelem. Helenka si znovu vzpomněla na svoji milovanou Micinku. Ta ji také chránila. Jednou, když Helenka dostávala od táty řemenem, skočila mu kočka na záda. Nečekaně, ale s vytaženými drápy. Oči se jí leskly odhodláním a srst se změnila v černostříbrné brnění. Helenka čekala, že tátu zažene. Že se ten mohutný chlap, s brunátným obličejem a dechem páchnoucím po alkoholu, konečně lekne. On se ale jen otočil, popadnul tu malou statečnou bojovnici a bouchnul s ní o zeď. **Kočičce začala téct z pusinky krev.** Stejně jako Helence. A stejně jako Helenka plakala. Naléhavě, ale tiše. **Potom umřela. Pořádně si ji prohlídni. Takhle taky skončíš, když nebudeš poslouchat!** zasmál se škodolibě táta a odešel. Helenka v tu chvíli pocítila doteď neznámý pocit. Nenávist. Pocit, který ji zcela zahltil. Nedovolil jí nadechnout se. Pocit, kterého se už nedokázala zbavit. Máma o ničem nevěděla. Spala. Když se vzbudila a od synů uslyšela, co se stalo, rozesmálo ji to. „Dobře jí tak, potvoře. Myslí si, že si může dělat, co chce!“

Helenka pocítila na tváři něco vlhkého. Plakala, aniž by si toho všimla. Plakala často, protože se jí vždycky ulevilo. Pláč ji unavil a pomohl večer usnout. Zapomenout na všechno příkoří, které za den zažila. Někdy si říkala, jaké by to bylo, kdyby umřela jako babička. Potkala by ji v nebi? Asi ne, protože máma vždycky říkala, že do nebe přijdou jen hodní lidé. A ona hodná není. Přece pořád zlobí! Po babiččině smrti bylo všechno horší. Doma nebylo co jíst. Jednou zkoušela Helenka udělat placky z mouky a vody, ale nebyly dobré. V krku škrábaly a Pavlík se málem zadusil. Ani Petrovi nechutnaly, ale ten už si uměl něco ukrást. Občas přinesl rohlík a někdy dokonce i kus párku. Jednou našel v kontejneru za obchodem banány. Byly hnědé, ale moc dobré! Helenka se nepatrně usmála. Na noze jí přistála červená беруška a pochodovala směrem k palci. **Helenka neměla hezké prsty u nohou** a styděla se za ně. **Měla je pokřivené od malých bot, co musela nosit. Moc ji tlačily.** Babička vždycky říkala, že mají stejně velké klouby na nohou a to znamená, že k sobě patří. To ji s těmi ošklivými prsty trochu smiřovalo. Jednou, když byl hlad už skoro nesnesitelný, zazvonila u dveří nějaká paní. Tvářila se přísně, ale moc hezky voněla a měla krásnou růžovou kabelku. Pohládila Helenku po hlavě a hned šla dál. **Řekla, že je z úřadu a že dostala dopis od babičky.** „Od babičky? Ale ta je přece...“ ptala se Helenka, ale paní jen pokrčila rameny. **Dopis prý dostala už dřív, ale neměla čas.** Chtěla mluvit s mámou, jenže ta zase spala. Potom ta paní odešla, ale slíbila, že se vrátí. Hned druhý den odvezla Helenku i její bratry do nějakého hezkého domu. Na zahradě byla houpačka a trampolína. Na chodbě byly barevné obrázky zvířátek. Na schodech stála nějaká paní. Byla taková kulatá a útulná! Helenka hned pocítila touhu se k ní přivinout. Přitulit! Paní řekla, že je teta a že ji vítá v Klokánku. A hned dala klukům i Helence moc dobrou polívku. Tak dobrou, že Helence nestačily ani dva talíře. Všechno připadalo Helence jako ve snu.

„Možná jsem přece jen umřela. Možná už jsem v nebi a přijde za mnou babička!“ pomyslela si, když večer usínala ve své nové postýlce. Kluci ve vedlejším pokoji už spali. Drželi si každý svého mědu, kterého dostali na přivítanou. Helenka si vybrala plyšovou kočičku. Byla podobná její Micince. „Helenko, kdepak jsi?“ ozval se známý hlas za zády Helenky. **Dívka se ohlédla a její smutný obličej se rozzářil. Její teta z Klokánku se za ní přijela podívat na tábor!** Rozběhla se k ženě, kterou poznala teprve před pár měsíci, ale kterou milovala stejně horoucně, jako kdysi babičku. „Teto moje milá, dáš mi pusu?“ zeptala se a **uchýlila se do mateřského náručí. Náručí, ve kterém cítila lásku a bezpečí...**

V našich zařízeních jsme pro Vás připravili Dny otevřených dveří,
do konce roku 2019 Vás srdečně zveme na návštěvu:

31. 5. 2018	Praha 10 - Štěrboholy	31. 10. 2019	Praha 8 - Chabařovická
18. 9. 2019	Dolní Benešov	4. 11. 2019	Teplice
9. 10. 2019	Pardubice	3. 12. 2019	Olomouc
21. 10. 2019	Chomutov		

STAŇTE SE SOUČÁSTÍ SKVĚLÉHO PROJEKTU FONDU OHROŽENÝCH DĚTÍ – KLOKÁNEK a pomozte dětem prožít lepší život.

V roce 2018 se dařilo díky poskytnutým dotacím a především díky NAŠIM PODPOROVATELŮM A PŘÍZNIVCŮM finančně zajistit běžný provoz zařízení Klokánek tak, aby bylo o umístění dětí postaráno.

VELICE DĚKUJEME NAŠIM SPONZORŮM A PODPOROVATELŮM, ŽE NÁM DŮVĚŘOVALI A POMOHLI NÁM ZABEZPEČIT PÉČI O OHROŽENÉ DĚTI.

DĚKUJEME VŠEM DÁRCŮM, KTERÍ SE ZAPOJILI A ZAPOJÍ DO NAŠÍ VEŘEJNÉ SBÍRKY.

PRAVIDELNÁ POMOC JE VÍTÁNA.

Zasíláním svých finančních prostředků v pravidelném intervalu, zadáním trvalého příkazu, nám pomáháte financovat průběžně měsíční náklady na úhradu zájmových kroužků, školních obědů a dalších potřeb dětí.

In memoriam děkujeme zesnulé paní Haně VAŇKOVÉ za odkaz finanční hotovosti ve výši 487 341 Kč a paní Miluši TALICHOVÉ za odkaz finanční hotovosti ve výši 38 727 Kč. Jejich rozhodnutí si velmi vážíme.
Na webových stránkách www.fod.cz naleznete přehled dárců finančních příspěvků, věcných darů, získaných dotací a grantů a dalších forem podpory.

JAK MŮŽE VEŘEJNOST PODPORIT PROJEKT KLOKÁNEK?

- příspěvkem na účet veřejné sbírky FOD 3055103/0300
- sponzorským darem na základě uzavřené darovací smlouvy – kontaktujte nás na fod@fod.cz nebo 224 236 655
- zasláním dárcovské SMS
- zakoupením našeho výrobku z nabídky e-shopu na www.fod.cz

Prosím odešlete jednorázovou nebo dlouhodobou dárcovskou SMS
na telefonní číslo 87 777 ve tvaru:

DMS FODKLOKANEK 30
DMS FODKLOKANEK 60
DMS FODKLOKANEK 90

DMS TRV FODKLOKANEK 30
DMS TRV FODKLOKANEK 60
DMS TRV FODKLOKANEK 90

Cena jednorázové DMS je 30 Kč, 60 Kč nebo 90 Kč.

Cena dlouhodobé DMS je 30 Kč, 60 Kč nebo 90 Kč/měsíčně.

Klokánek obdrží jednorázově nebo každý měsíc 29 Kč, 59 Kč nebo 89 Kč.

Více na www.darcovskasms.cz. DĚKUJEME!

ZVÝHODNĚNÍ DÁRCŮ:

FYZICKÉ OSOBY - podle § 15 odst. 5 zákona o dani z příjmu: Od základu daně mohou fyzické osoby odečíst hodnotu darů, pokud úhrnná hodnota darů ve zdaňovacím období přesáhne 2 % ze základu daně anebo činí alespoň 1 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 10 % ze základu daně. Pro možnost daňově uplatnit dar musí jít tedy minimálně o dar nebo o součet darů za rok převyšující částku 1 000 Kč nebo částku vyšší než 2 % základu daně.

PRÁVNICKÉ OSOBY - podle § 20 odst. 8 zákona o dani z příjmu: Od základu daně mohou právnické osoby odečíst hodnotu darů, pokud hodnota daru činí alespoň 2 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 5 % z již sníženého základu daně. Tento odpočet nemohou uplatnit poplatníci, kteří nejsou založeni nebo zřízení za účelem podnikání. Pro daňové účely musí jít tedy minimálně o dar ve výši alespoň 2 000 Kč.

Fond ohrožených dětí je osvobozen od daně darovací. Veškeré dary, které spolek získá, tak mohou být v nezdaněné výši využity na pomoc ohroženým dětem.

Zpravodaj FOD – číslo 1/2019 (květen 2019), uzávěrka 10. 5. 2019, vydává Fond ohrožených dětí se sídlem: Na Poříčí 1038/6, Praha 1, 110 00, IČ: 00499277, tel./fax: 224 236 655, e-mail: fod@fod.cz, číslo účtu celonárodní sbírky: 3055103/0300 ČSOB, a. s. divize PS Praha 4, redakční tým FOD, e-mail: hanka.kupkova@fod.cz VE ZPRAVODAJI JSOU POUŽITY POUZE ILUSTRAČNÍ FOTOGRAFIE A JMÉNA DĚTÍ BYLA Z DŮVODU ZACHOVÁNÍ ANONYMITY POZMĚNĚNA, autory příspěvků jsou jednotliví pracovníci FOD, periodický tisk evidován MK ČR pod sp. Zn. E 15770